ତୁଳସୀଦାସ ଜେଓରାଜ

ବନାମ

ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 13,1991

[ଏନ୍. ଏମ୍. କାସଲିୱାଲ ଏବଂ କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ସାମୁଦ୍ରିକ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମ, 1878/ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947: ଧାରା 167 (8), 167 (37)/ଧାରା 12 (1), 23A, 23B--ସିପିଙ୍ଗ ବିଲ୍ ଏବଂ ଜି. ଆର୍. 1 ଫର୍ମରେ ଭୁଲ ଏଫ୍. ଓ. ବି. ମୂଲ୍ୟର ରପ୍ତାନୀ ଘୋଷଣା --- ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅନୈତିକ ଏବଂ ଆପତ୍ତିଜନକ ହେବା--- ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରକୃତରେ ପଠାଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହାର ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ଜଣାପଡିଛି--- ବାଜ୍ୟାପ୍ତି, ଜରିମାନା ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ଆଦେଶ--- ବୈଧତା।

ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ, ଏକ ଝୋଟ ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନିକାରୀ, ଜାନୁଆରୀ **1962** ରେ ଏକ ବିଦେଶୀ କମ୍ପାନୀକୁ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନ ପାଇଁ ଡିସେମ୍ବର **19,1961** ରେ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ । ଜାନୁଆରୀ **1962** ରେ ମୂଲ୍ୟରେ ବୃଦ୍ଧି ହେତୁ, କମ୍ପାନୀ, ଜୁନ୍, **1962** ରେ ସାମଗ୍ରୀ ପଠାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ସାମଗ୍ରୀ ପଠାଇବା ପୂର୍ବରୁ, **1.6.1962** ରେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ସିପିଂ ବିଲ୍ ଏବଂ ଜି. ଆର. ଫର୍ମ ଦାଖଲ କରିଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଏଫ.ଓ.ବି. ର ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା । ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ସ୍ମାରକ ଛାଡି ଏବଂ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲା । ଜାହାଜଟି ସାମଗ୍ରୀ ନନେଇ ଚାଲିଯାଇଥିଲା ।

ସୀମା ଶୁଳ୍କ ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ବିଦେଶରେ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ "ଫଟକା" ବ୍ୟବସାୟ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ପରିବହନକାରୀମାନେ ଦଲାଲ ଭାବେ ଉକ୍ତ ରପ୍ତାନୀ ବ୍ୟବସାୟର ମାଧମକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରି ଅର୍ଜିତ ଲାଭକୁ ଅଜଣା ଭାବେ ପଠାଇବାକୁ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ, ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ **(1)** ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନୀ ମୂଲ୍ୟର ପ୍ରତିଫଳିତ କରୁଥିବା ପରିମାଣ, ଏବଂ **(2)** ଦେୟର ଅବଧି ଏବଂ ପଦ୍ଧତି ବିଷୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଘୋଷଣା ନକରି ସାମଗ୍ରୀ ପଠାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରି ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, **1947**ର ଧାରା **12 (1)** ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସାମୁଦ୍ରିକ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମ, **1878**ର ଧାରା **167 (8)** ସହିତ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, **1947**ର ଧାରା **23A** ଏବଂ **23B** ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିଥିଲେ । ସେ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକୁ ବାଜ୍ୟାପ୍ତି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଉପରେ ଜରିମାନା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜରିମାନା ଲାଗୁ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନରେ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦ, ବାଜ୍ୟାପ୍ତି ଏବଂ ଜରିମାନା ଆଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଜରିମାନାକୁ ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ । ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଟି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଏକକ ବିଚାରପତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଥରେ ଏକ ଭୁଲ କିମ୍ବା ମିଥ୍ୟା ଘୋଷଣା ଦାଖଲ କରାଯିବା ପରେ, ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ **12 (1)** ର ଅନୁପାଳନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକଙ୍କ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନଥିଲା; ଏବଂ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ରାଜସ୍ୱ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲା,

ଯାହା ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପୃଥକ କରିଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା । ତେଣୁ ପରିବହନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟରୁ ରିହାତି ଦେଇ ଏବଂ କମ୍ ହାରରେ ସାମଗ୍ରୀର ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ଘୋଷଣା କରି ବିଦେଶରେ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନକାରୀଙ୍କୁ ଲାଭ ପଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା । ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ପଠାଯିବା କିମ୍ବା ରପ୍ତାନି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇଥିଲା । ସୀମା ଶୁଳ୍କ ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାରେ ଠିକ୍ ଥିଲେ ଯେ ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947ର ଧାରା 12 (1) ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଏହିପରି ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947ର ଧାରା 23A ଏବଂ 23B ସହିତ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ସାମୁଦ୍ରିକ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମ, 1878ର ଧାରା 167 (8) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିଛି ।

ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ଦୁଇଟି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପୃଥକ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦର ଆଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ ।

*** ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମେସର୍ସ ରାୟ ବାହାଦୂର ଶ୍ରୀ ରାମ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ (ପି) ଲିମିଟେଡ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **[1969] 2 ଏସସିଆର 727** ଏବଂ *ବେକର ଗ୍ରେ ଆଣ୍ଡ କୋ. ଲିମିଟେଡ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ,* **[1970] 3 ଏସସିଆର୍ 445, ମାମଲାକୁ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି ।**

ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ସିପିଂ ବିଲ୍ ଏବଂ ଜି. ଆର୍. 1 ଫର୍ମ ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମୟରେ ବଜାରରେ ଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟଠାରୁ କମ୍ ଥିଲା । ସେମାନେ ନିଜେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ଜି. ଆର. ଫର୍ମରେ ରପ୍ତାନିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଏଫ୍. ଓ. ବି. ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଭୁଲ ଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଭୁଲ ଘୋଷଣାଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୈତିକ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ଅର୍ଥନୀତିର ଏକାଧିକ ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତିଜନକ ଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 893/1976

6.2.1975 ରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମୂଳ ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 200/1972 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଏ. କେ. ଗାଙ୍ଗୁଲି, ଏସ୍. ସୁକୁମାରନ୍, ସୁଶ୍ରୀ ଅମୃତା ମିଶ୍ର ଏବଂ ଡି. ଏନ୍. ଏଚ୍. ମିଶ୍ର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ କପିଲ ସିବଲ, ଏ. ସୁବ୍ବା ରାଓ, ପି. ପରମେଶ୍ୱରନ ଏବଂ ସି. ଭି. ସୁବ୍ବା ରାଓ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କାସଲିୱାଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । 9 ଜୁନ୍, 1972 ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି 6 ଫେବୃଆରୀ 1975 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କଲିକତା ହାଇକୋର୍ଟଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆସିଥିବା ଏହି ଆବେଦନରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ।

ମାମଲାର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ମେସର୍ସ ତୁଲସିଦାସ୍ ଜେୱରାଜ (ଏଠାରେ 'ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ' ଭାବରେ ସୂଚିତ) ଭାରତରୁ ଆମେରିକା ସମେତ ବିଦେଶକୁ ଝୋଟ ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନୀର ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇ ଆସୁଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ 19 ଡିସେମ୍ବର, 1961ରେ, ଜାନୁଆରୀ, 1962ରେ ନ୍ୟୁୟର୍କର ମେସର୍ସ ଫ୍ରାଙ୍କ ସାମୁଏଲ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀକୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ୟୁ. ଏସ୍. ର ନ୍ୟୁୟର୍କ ସ୍ଥିତ ମେସର୍ସ ସି. ଜେ. ଡାମ୍ପାନ କମ୍ପାନୀ ଜରିଆରେ ଝୋଟ ସାମଗ୍ରୀ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଅନୁଯାୟୀ ଜାନୁଆରୀ, 1962ରେ ଝୋଟ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା ଏବଂ ଗୁରୁତର କ୍ଷତି ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଉକ୍ତ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଜରିଆରେ ଏପ୍ରିଲ/ଜୁନ, 1962ରେ ଜାହାଜକୁ ବଦଳାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଏସ୍. ଏସ୍. "ସିଟି ଅଫ୍ ସିଙ୍ଗାପୁର" ଦ୍ୱାରା 435 ବେଲ୍ ହେସନ କପଡ଼ା ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା ଏବଂ ଜୁନ୍ 1,1962 ରେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସହ ଜି. ଆର୍.-1 ଫର୍ମ ସହିତ ସିପିଂ ବିଲ୍ ଦାଖଲ କରିଥିଲା । ଦ୍ରବ୍ୟ ବିକ୍ରୟରୁ ମିଳୁଥିବା ଲାଭକୁ କ୍ରେତାମାନଙ୍କୁ ଦେବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଲାଭକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିବହନ ପାଇଁ ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟରୁ ରିହାତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ପରିବହନ ବିଲ୍ ଏବଂ ଜି. ଆର. -1 ଫର୍ମରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯାହା ସାମଗ୍ରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ନଥିଲା । ଜୁନ୍ 5,1962 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଶାନ୍ତିମୟ ମୁଖାର୍ଜୀ, ସୀମା ଶୁଳ୍କ ସରକାର ଏବଂ ଏମ୍. ଭି. ଆଶର ସୀମା ଶୁଳ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସାମଗ୍ରୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକାରୀ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଏକ ଚିଠି ଲେଖିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯାହା ଆଧାରରେ ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ । ଜୁନ୍ 5,1962ର ଚିଠିରେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ଉପରୋକ୍ତ ମୂଲ୍ୟର ସମାଯୋଜନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ହିସାବରେ କୌଣସି ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ କୌଣସି କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ସ୍ମାରକ ଚାହୁଁନାହିଁ ଏବଂ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ରାଜି ହେବ । ଏହା ପରେ, ସେମାନେ କଲିକତା ସୀମା ଶୁଳ୍କ ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚରାଯାଇଥିଲା । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଏସ୍. ଏସ୍. "ସିଟି ଅଫ୍ ସିଙ୍ଗାପୁର" ସାମଗ୍ରୀ ନନେଇ ଚାଲିଯାଇଥିଲା ।

ସୀମା ଶୁଳ୍କ ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ବିଦେଶରେ ତଥାକଥିତ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରକାରର "ଫଟକା" ବ୍ୟବସାୟ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସାୟରେ ଇଣ୍ଡିଆରେ ତଥାକଥିତ ଜାହାଜ ଚଳାଚଳ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଦଲାଲଙ୍କ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରୁଛନ୍ତି । ପରିବହନକାରୀମାନେ ସଚେତନ ଥିବା ପରି ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ଉପରୋକ୍ତ ଲାଭକୁ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ପଠାଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନେ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରପ୍ତାନି ବ୍ୟବସାୟର ମାଧ୍ୟମକୁ ବାଛିଥିଲେ । ଜି.ଆର. ଫର୍ମରେ ରପ୍ତାନିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଏଫ୍. ଓ. ବି. ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ନିଜସ୍ୱ ସ୍ୱୀକାରରେ ଭୁଲ୍ ଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଭୁଲ ଘୋଷଣା କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୈତିକ ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ଅତ୍ୟଧିକ ଆପତ୍ତିଜନକ ଥିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଏପରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ, ସାମଗ୍ରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଦିଆଯିବ, ତାହାର ଘୋଷଣା ନକରି, ମେସର୍ସ ତୁଲସିଦାସ୍ ଜେୱରାଜଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିବହନ ବିଲ୍ ଏବଂ ପରିଶିଷ୍ଟରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଜି.ଆର. ଫର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ

ସାମଗ୍ରୀ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଥିଲା । ପରିବହନକାରୀମାନେ, ଏହିପରି ଅପରାଧ କରିଥିଲେ ଯାହା ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (ସଂଶୋଧିତ) ର ଧାରା 23A ଏବଂ 23B ସହିତ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ସାମୁଦ୍ରିକ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 167 (8) କୁ ଲାଗୁ କରିଥିଲା । ତେଣୁ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକର ବାଜ୍ୟାପ୍ତି କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ରପ୍ତାନିକାରୀମାନେ ଉପରୋକ୍ତ ଧାରା ଏବଂ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 167 (37) ଅଧୀନରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦଣ୍ଡ ପାଇଁ ଦାୟୀ ଥିଲେ । ସୀମା ଶୁଳ୍କ ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ, 1962 ମସିହା ଜୁନ୍ 6 ତାରିଖରେ ତାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ:

> "ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ମୁଁ ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ 23A ସହିତ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ସମୁଦ୍ର ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 167 (8) ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସାମଗ୍ରୀକୁ ବାଜ୍ୟାପ୍ତି କରୁଛି । ବାଜ୍ୟାପ୍ତି ପରିବର୍ତ୍ତେ, ମୁଁ 3,00,000/- ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର (କେବଳ 3 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା) ଜରିମାନା ଲାଗୁ କରୁଛି, ଏହି ଜରିମାନା ଏକ ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ପଇଠ କରାଯିବା ଉଚିତ । ସମୁଦ୍ର ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 167 (8) ଅନୁଯାୟୀ ଜାହାଜ ଚାଳକଙ୍କ ଉପରେ 50,000/-ଟଙ୍କାର (କେବଳ ପଚାଶ ହଜାର ଟଙ୍କା)ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୋରିମାନା ମଧ୍ୟ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି । ଏହି ଆଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତିର ତିନି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୋରିମାନା ପଇଠ କରାଯିବା ଉଚିତ ।"

ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ରାଜସ୍ୱ ପର୍ଷଦଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲା ଯାହା ଡିସେମ୍ବର 10,1963 ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକଙ୍କ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲା । ତଥାପି, ପର୍ଷଦ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଯେ ବାଜ୍ୟାପ୍ତି ବଦଳରେ 3,00,000/-ଟଙ୍କାର ଜୋରିମାନା ଅତ୍ୟଧିକ ଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଜରିମାନାକୁ 1,85,000/-ଟଙ୍କାକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିନା ବାଧାରେ ପାଇଥିବା 1,15,000/- ଟଙ୍କାକୁ ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା ଏବଂ ଜୁନ୍ 6,1962 ଏବଂ ଡିସେମ୍ବର 10,1963 ର ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତ 1,85,000/- ଟଙ୍କା ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୋରିମାନା ଭାବରେ ଲାଗୁ କରାଯାଇ 50,000/-ଟଙ୍କାର ପରିମାଣକୁ ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା । କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସବ୍ୟସାଚୀ ମୁଖାର୍ଜୀ, (ସେତେବେଳେ ସେ ଥିଲେ) ଏହି ଧାରଣା ଉପରେ ମାମଲା ବିଚାର କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ଛାଡ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏମ. ଭି. ଆଶର କୌଣସି କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଜାରି ନକରି ମାମଲାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ମଧ୍ୟ ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 12 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଘୋଷଣା ଯାହା ଭୁଲ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି *ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମେସର୍ସ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ରୀ ରାମ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* [1969] 2 ଏସସିଆର୍ 727 ଏବଂ *ବେକର ଗ୍ରେ ଆଣ୍ଡ କୋ. (1930) ଲିମିଟେଡ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ,* [1970] 3 ଏସସିଆର୍, 445 ମାମଲାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଥରେ ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟାମକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାଳନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଭୁଲ କିମ୍ବା ମିଥ୍ୟା ଘୋଷଣା ଦାଖଲ କରାଯିବା ପରେ, ସୀମା ଶୁଳ୍କ ସଂଗ୍ରାହକ ଏବଂ ପର୍ଷଦଙ୍କର ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନଥିଲା । ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ଏବଂ ପର୍ଷଦ

କିମ୍ବା ରାଜସ୍ବର ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଭାରତ ସଂଘ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ପୃଥକ କରିଥିଲେ ଯାହା ଉପରେ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ନିର୍ଭରଶୀଳ ଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି, 6 ଫେବୃଆରୀ, 1975 ତାରିଖରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ବ୍ୟଥିତ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ମଞ୍ଜୁର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନରେ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, *ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମେସର୍ସ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ରୀ ରାମ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ (ପି) ଲିମିଟେଡ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ମାମଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଯାହା ପରେ *ବେକର ଗ୍ରେ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀ (1930) ଲିମିଟେଡ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ୟୁନିଅନ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ,* (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାରେ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଆମେ ନଥିକୁ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଭାବରେ ବିଚାର କରିଛୁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇଥିବା ମାମଲା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଛୁ । ଆମ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁନାହିଁ । ସୀମା ଶୁଳ୍କ ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥିବା ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ପ୍ରଥମେ ଜାନୁଆରୀ, 1962ରେ ନ୍ୟୁୟର୍କର ମେସର୍ସ ଫ୍ରାଙ୍କ ସାମୁଏଲ ଆଣ୍ଡ କମ୍ପାନୀକୁ ଝୋଟ ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି ପାଇଁ ଡିସେମ୍ବର 19,1961ରେ ଚାରୋଟି ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲା । ଜାନୁଆରୀ, 1962ରେ ଝୋଟ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଜାହାଜକୁ ଏପ୍ରିଲ/ଜୁନ, 1962କୁ ବଦଳାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏସ୍. ଏସ୍. "ସିଟି ଅଫ୍ ସିଙ୍ଗାପୁର" ଦ୍ୱାରା 435 ବେଲ୍ ହେସିଆନ୍ କପଡ଼ାର ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା ଏବଂ ଜୁନ୍ 1, 1962 ରେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସହ ଜି. ଆର୍.-1 ଫର୍ମ ସହିତ ସିପିଂ ବିଲ୍ ଦାଖଲ କରିଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜରେ ସାମଗ୍ରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଜୁନ୍ 5,1962 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ଏମ୍. ଭି. ଆଶର ହାଜର ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଏକ ଚିଠି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ କୌଣସି କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ସ୍ମାରକ ଚାହୁଁନାହିଁ ଏବଂ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ରାଜି ହେବ । ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ଯେ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ସ୍ମାରକ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଛାଡ଼ କରିବା କିମ୍ବା ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ରାଜି ହେବା ପାଇଁ ଏମ୍. ଭି. ଆଶରଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ତେବେ ଉକ୍ତ ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ କୌଣସି ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ କିମ୍ବା ଏପରିକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ଯ ବିଶ୍ୱାସ କରିନଥିଲେ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଇତିମଧ୍ୟରେ ଏସ୍. ଏସ୍. "ସିଟି ଅଫ୍ ସିଙ୍ଗାପୁର" ସାମଗ୍ରୀ ନନେଇ ଚାଲିଗଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ବିଭାଗର ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ, ଜୁନ୍ 6,1962 ରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଯେଉଁଠାରେ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରକୃତରେ ପଠାଯିବା କିମ୍ବା ରପ୍ତାନି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସାମଗ୍ରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ପ୍ରତିନିଧି ତରବରିଆ ହୋଇ ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି କରିବାକୁ ଚାପ ପକାଉଥିବାରୁ, 1962 ମସିହା ଜୁନ୍ 5 ତାରିଖର ଚିଠିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ କୌଣସି କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଜାରି ବିନା ଏବଂ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ମାନିବାକୁ ସେ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ଦାଖଲ

ହୋଇଥିବା ସିପିଂ ବିଲ୍ ଏବଂ ଜି. ଆର୍.-। ଫର୍ମର ଅନୁଧ୍ୟାନରୁ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ମୂଲ୍ୟ 802d. ଥିଲା ।(ପ୍ରତି 100 ଗଜରେ) ଯେତେବେଳେ ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ ବଜାରରେ ସାମଗ୍ରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ 867d. ଥିଲା । ଏହି ସ୍ୱୀକୃତ ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ବିଦେଶୀ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947ର ଧାରା 12 (1) ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇଛି (ଏହା ପରେ 'ଅଧିନିୟମ' ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ଏବଂ ଏହିପରି ହୋଇଥିବା ଅପରାଧରେ ଅଧିନିୟମ 23A ଏବଂ 23B ସହିତ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ସମୁଦ୍ର ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 167 (8) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗୁକରାଯାଇଛି । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ନିଜସ୍ୱ ପ୍ରଦର୍ଶନ ଅନୁଯାୟୀ ଡିସେମ୍ବର, 1961 ରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିବା ହାର 955d. ଥିଲା ଯାହା 1962 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ ମାସରେ ଯେତେବେଳେ ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି ପାଇଁ ଥିଲା ତାହା 1034d. କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା । ଏହିପରି ଭାବରେ କ୍ରେତାମାନଙ୍କୁ ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ଦ୍ୱାରା ପରିବହନ ଏପ୍ରିଲ୍/ଜୁନ୍, 1962 କୁ ବଦଳାଯାଇଥିଲା । ଜୁନ୍, 1962ରେ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ 867d. ଥିଲା. କିନ୍ତୁ 79d. ର ଲାଭକୁ ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟରୁ ରିହାତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିପାଇଁ [867-79] = 788d. କୁ ହ୍ରାସ ପାଇଥିଲା, ବ୍ରୋକରେଜ୍, କମିଶନ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ମୂଲ୍ୟକୁ 802d. ରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ବିଦେଶରେ ତଥାକଥିତ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରକାରର "ଫଟକା" ବ୍ୟବସାୟ ଚାଲିଥିଲା ଏବଂ ଇଣ୍ଡିଆରେ ଜାହାଜ ଚଳାଚଳ କରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଦଲାଲଙ୍କ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଭୂମିକାରେ ସେମାନେ "ଫଟକା" ବ୍ୟବସାୟରୁ ଅର୍ଜିତ ଲାଭକୁ ଅଜଣା ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଠାଇବାକୁ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ । ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ପୁନର୍ବାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ, ପରିବହନକାରୀମାନେ ସମ୍ଭବତଃ ସଚେତନ ଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଆଇନଗତ ଭାବେ ଲାଭ ପଠାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ରପ୍ତାନି ବ୍ୟବସାୟର ମାଧ୍ୟମକୁ ଉପଯୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ଜି. ଆର୍. ଫର୍ମରେ ରପ୍ତାନିକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ଏଫ୍. ଓ. ବି. ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ନିଜସ୍ୱ ସ୍ୱୀକାରରେ ଭୁଲ ଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଭୁଲ ଘୋଷଣାନାମାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୈତିକ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ଅର୍ଥନୀତିର ଏକାଧିକ ଆଧାରରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଆପତ୍ତିଜନକ ଥିଲା । କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏହା ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଏପରିକି ଜୁନ୍, 1962 ରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯାଇଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ପ୍ରକୃତ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ 867d. ରହିଥିବା କଥା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା,ଏବଂ ପରିବହନ ବିଲ୍ ଏବଂ ଜି.ଆର. ଫର୍ମରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ମୂଲ୍ୟ 802d. ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ।

ଯେତେଦୂର *ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମେସର୍ସ ରାୟ ବାହାଦୂର ଶ୍ରୀ ରାମ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, (ଉପରୋକ୍ତ) ଏବଂ *ବେକର ଗ୍ରେ ଆଣ୍ଡ କୋ. ଲିମିଟେଡ୍ (1930) ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ୟୁନିଅନ୍ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ,* (ଉପରୋକ୍ତ) ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ମାମଲା ସମ୍ପୃକ୍ତ, ଏଗୁଡିକ ଏପରି ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସାମଗ୍ରୀର ରପ୍ତାନି ପରେ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ସେହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ *ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମେସର୍ସ ରାୟ ବାହାଦୁର ଶ୍ରୀ ରାମ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି:

> "ଯଦି ଆମେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘୋଷଣା ଯାହା ରପ୍ତାନୀ ହୋଇଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନୀ ମୂଲ୍ୟ ସଠିକ୍ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥାଏ, ତାହା ଧାରା 12 (1) ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଅଟେ, ତେବେ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନ ଆଧାରରେ ସମସ୍ତ ରପ୍ତାନୀକୁ ଧାରା 12 (1) ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ବୋଲି ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଧାରା 12 (1) ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାରର ରପ୍ତାନୀକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ । "ପୁନଶ୍ଚ, ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ, ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ଦେବାରେ କୌଣସି ସାମାନ୍ୟ ଭୁଲ୍ ପାଇଁ ଧାରା

> 23 (A) ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିଲା । ଧାରା 12 (1) ର ଶବ୍ଦାବଳୀ ଏପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ନାହିଁ । ଏପରି ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ 'ଧାରା 12(1)' ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ମେଳ ଖାଉନାହିଁ।"

ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୁନଃ ନିମ୍ନମତେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି:

> "ପ୍ରତ୍ୟେକ ରପ୍ତାନୀରେ ଦୁଇଟି ତଥ୍ୟ ଥାଏ, ଗୋଟିଏ ରପ୍ତାନୀ ହୋଇଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ସହ ଜଡ଼ିତ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ରପ୍ତାନୀରୁ ଅର୍ଜିତ ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ସହ ଜଡ଼ିତ । ମୋଟାମୋଟି ଭାବେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ପ୍ରଥମଟି ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କ କିମ୍ବା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ସୂଚାଇ ଥାଏ ଯେ ରପ୍ତାନୀ ହେଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ମାମଲାକୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କ ହାତରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଛି, ଏବଂ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଧାରା 12 (1) ର ପ୍ରକୃତ ପରିସର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାରେ ଏହି ଦିଗ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇଯାଏ । ଯଦି ଆମେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖୁ, ତେବେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଧାରା 12 (1) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଘୋଷଣା ଦାଖଲ ନକରି କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି କରାଯିବ ନାହିଁ । ଥରେ ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ମାମଲା ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କ ଏବଂ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ହାତରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ ।

ଉପରୋକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବରୁ ରପ୍ତାନୀ ହୋଇସାରିଥିଲା ଏବଂ ରପ୍ତାନିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜିତ ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରାର ଏକ ଅଂଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 5ର ଅନୁପାଳନ କରିନଥିଲା । *ବେକର ଗ୍ରେ ଆଣ୍ଡ କୋ.(1930) ଲିମିଟେଡ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ,* (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନ ଆଧାରରେ ପଠାଯାଇଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ଇଣ୍ଡିଆ ଉପକୂଳ ଛାଡି ସାରିଥିଲା । ନିୟମାବଳୀର ଧାରା 27 ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଜି. ଆର.-1 ଫର୍ମରେ ଏହି ଘୋଷଣା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଘୋଷଣାନାମାରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ, ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକଗୁଡିକର ଉଲ୍ଲଂଘନ ନୁହେଁ । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାରେ ସୀମା ଶୁଳ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ସଂଗ୍ରାହକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ବିଦେଶରେ ତଥାକଥିତ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରକାରର "ଫଟକା" ବ୍ୟବସାୟ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଇଣ୍ଡିଆରେ ଜାହାଜ ମାଲିକମାନେ ଦଲାଲଙ୍କ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଭୂମିକାରେ ସେମାନେ "ଫଟକା" ବ୍ୟବସାୟରୁ ଅର୍ଜିତ ଲାଭକୁ ଅଜଣା ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଠାଇବାକୁ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ । ଏହା ପୁନଃ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଜାହାଜ ମାଲିକମାନେ ସମ୍ଭବତଃ ସଚେତ ଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଆଇନଗତ ଭାବେ ଲାଭ ପଠାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ରପ୍ତାନି ବ୍ୟବସାୟ ମାଧ୍ୟମକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟରୁ 79d. ଲାଭର ରିହାତି ଦେଇ ଏବଂ ଏହିପରି କମ୍ ମୂଲ୍ୟରେ ଦ୍ରବ୍ୟର ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ଘୋଷଣା କରି ଲାଭ ପଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ର ସାମଗ୍ରୀ ରପ୍ତାନି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆମ ମତରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଭିନ୍ନ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାତ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲା

ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠର ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିମାନେ ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପୃଥକ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆମେ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ନେବାର କୌଣସି କାରଣ ପାଉନାହୁଁ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆମେ ଏହି ଆବେଦନରେ କୌଣସି ଦୃଢତା ପାଉନାହୁଁ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଏଚ୍. ଆର୍. ପି. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।